

A világlátó krumpli

Ült a krumpli a kosárban, és csak arra tudott gondolni, hogy ő bizony nem akar krumplistésztába kerülni.

Krumpliiiiistééééészta? Hát milyen már az!

Tudott már a dolgról egy fél órája, mert Oláh anyuka elmondta a kislányának, hogy krumplistészta lesz az ebéd. Krumplit hozott haza az apja, így krumplistészta lesz, nincs apelláta. Hallgatta a krumpli a csörömpölést, a víz csobogását, az előkészületeket, de egyáltalán nem tetszett neki az ötlet.

Esetleg rakott krumpli, majonézes krumplisaláta vagy szilvás gombóc. Szilvás gombóc, na, az lenne. Porcukorral, morzsával, kis fahéjjal. Ez szép befejezése lenne az életének.

De krumplistészta? Hogy ezért nyúzzák le a héját? Hogy ezért vágjon bele a testébe a kés? Hogy a végén egy vacak krumplistésztaként végezze? Na ezt már nem!

Olyan mérges lett a krumpli, hogy bepirosodott, és elhatározta, hogy megszökik. Koncentrált erősen, összeszorította a rostjait, aztán sikerült megbillennie. Először csak egy picit, aztán nagyobb. Végül átfordult a kosár szélén, és legurult az asztalra. Meg nem állt, ha már így belejött, gurult tovább. Lepottyant a földre, meglátta, hogy nyitva a bejárati ajtó. Lendületet vett, gurult, gurult, ki az édes szabadságba.

Ahogy kijutott az ajtón, megcsapta a fenyőfák illata. Az Oláh család Rudabányácskán élt, a falu utolsó háza volt az övék, közvetlenül az erdő mellett. Kijutott tehát a krumpli az ajtón, és örült a szabadságának.

Dalolászott volna valamit, ha lett volna szája, de száj híján csak örült a szerencséjének, és arra gondolt, hogy most aztán bármi lehet belőle. Úrhajós, tűzoltó vagy szupermodell. Semmi sem állíthat meg egy igazán elszánt krumplit.

Ahogy gurulgatott a krumpli át az udvaron, és tervezte a jövőjét, meglátta őt a család torzonborz pulikutya. Nem volt már fiatal ez a kutya, bár ha öregnek hívtad volna, biztosan megkóstolja a lábad szárát.

Látta a kutya, hogy gurul a krumpli, és számot vetett az életével, mert bizony krumplit még nem kergetett. Megkergetett már tizenhét macskát, összesen nyolcszázötven alkalommal, ami átlagban 45 kergetés egy macskára. Kergetett már tyúkokat, a fene tudja hányat, de legalább annyit, mint macskát. Kergetett nyolc mókust, összesen harmincszor, meg persze a postást minden héten, mennyi is az? Körülbelül háromszázötvenöt alkalom. Szó, ami szó, sok mindent kergetett már ez a torzonborz puli, de krumplit még nem.

Feltápáskodott, bár egyáltalán nem ez volt a terve. Egy perce még békésen süttette a hasát a napon. És miután feltápáskodott, egy hangos csaholással nekilendült, hogy elkapja a krumplit.

- Hájájáj! - gondolta magában a krumplics, amikor meglátta, hogy egy közepes méretű porcelán közepén egy torzonborz szörnyeteg tart felé, és rögtön rejtekhely után nézett. Mivel nem volt túl sok lehetőség a közelben, fogta magát, és begurult a tyúkölába.

A tyúkölában sötét volt, nem nagyon látta a krumplics, hova került. Elhelyezkedett, és arra gondolt, hogy kivárja itt, amíg este lesz. Akkor elalszik a puli, aztán majd folytatja az útját.

Igen ám, de ahogy elkezdett sötétedni, bejöttek a tyúkcsok az ólába. A krumplics azon kapta magát, hogy a legnagyobb kotlós szépen elhelyezkedik felette, és a fenekét a krumplics feje búbjára igazítja. Mozdulni sem tudott, felnézni meg nem mert. Mert milyen kilátás is lenne egy krumplics számára egy tyúkpapó alatt? Arra gondolt, kivárja a reggelt, hátha úgy alakul, hogy a tyúkcsok már kelnek, a puli meg még alszik.

Ahogy a krumplics a tyúcs feneké alatt álomba szenderült, egyszer csak halkán nyílt a tyúkölá ajtaja, és először egy vörös mancs jelent meg. Aztán egy hegyes és nedves orr, majd egy egész rókapofa bukkant fel az ólájában.

A róka nem akart zajt csapni, nehogy felébredjen a puli. Nem tyúcsot, csak tojást kívánt lopni, és ahogy a mancsával tapogatózott a tyúcs feneké alatt, a krumplics akadt a karmai között.

De szép nagy tojás! - gondolta a róka, és már vitte is magával a krumplicst a fogai között, sietett vele haza, a kotorékába. Büszke volt magára, mert ekkora tojást még életében nem lopott, pedig elcsórt már jó párat.

Szóval hazavitte a róka a krumplicst, és büszkén lerakta a kotorék közepén, a párja lábai elé. De bizony a rókamama nem lett boldog!

- Mi ez, te szerencsétlen? A farkad hosszú, de az eszed rövid! – kezdett bele a dicséretbe, amiről rögtön érezte a róka, hogy nem lesz olyan kellemes, mint amire számított.

- Tojás. Tojást kértél, tojást hoztam. – mondta a róka, de már maga is sejtette, hogy valami nem stimmel.

- Tojás az eszed tokja, de az is eltört! Ez egy krumplics. Krumplicst pedig nem esznek a kisorókák! És bár a rókamama egyre idegesebb lett, az új fejlemény egészen megnyugtatta a krumplicst, aki továbbra is a szép jövőjére koncentrált, és nem akarta kisorókák gyomrában befejezni az életét.

Fogta ekkor a róka a krumplit, a szájába kapta, és kirohant vele a kotorékból. Vitte, vitte, vissza egészen a ház kerítéséig, ott kiköpte. Hevert a kerítés mellett a krumpli, ereje már elfogyott, túl sok volt az izgalom egy estére.

Másnap reggel még mindig ott hevert, amikor Oláh anyuka kislánya, Katica megtalálta.

- Nini, hát te meg hogy kerülsz ide? - kérdezte, és felvette a krumplit, aki hamarosan újra a meleg házban találta magát, csak ezúttal nem a konyhában, hanem Katica szobájában.

- Gyere csak, kicsinosítalak, és játszunk! - mondta neki Katica, aztán kukoricahajból szép frizurát rakott a krumplira. Utána két borsószemből két nagy szemet varázsolt neki, egy szelet összetekert paprikás szalámiból pedig szép piros száját.

Elkezdtek játszani, és a krumpli először az első női űrhajós lett, aki meghódította a Marsot. Aztán doktornővé kellett válnia, mert Katica összes babája beteg lett. Végül pedig óvónéni lett belőle, mert a plüssállatok rendetlenkedni kezdtek, és le kellett ültetni őket ebédelni.

Eltelt egy óra, aztán kettő, a krumpli és Katica belemerültek a játékba. Akkor nyílt a gyerekszoba ajtaja, és Oláh anyuka lépett be rajta.

- Katica, ha kijátszotad magad azzal a krumplival, hozd vissza a konyhába! Tudod, a krumpli étel, nem lehet vele sokáig bábozni, egy idő után elfonnyad. – mondta, és kiment az ajtón.

Katica pedig már kijátszotta magát a krumplival, ráadásul meg is éhezett, így visszavitte a krumplit a konyhába, és berakta a kosárba, ahonnan az korábban kiugrott.

- Köszönöm, kislányom! Mindjárt hozzáfőzöm a többihez, úgyis kevés lett a sűrűje a tésztához! - mondta az anyuka, de ez már nem bosszantotta a krumplit.

- Voltam már űrhajós, doktornő és óvónéni, ennél többre még krumpli nem vitte! Most már nem fontos, hogy rakott krumpli, majonézes krumplisaláta vagy szilvásgombóc legyen belőlem! – mondta magában, mert szája még mindig nem volt.

Így aztán békésen üldögélt a krumpli a kosárban, és várta, hogy csatlakozzon a többiekhez a krumplistésztában.

